

Muudatusettepanek 10**Cornelia Ernst**

fraktsiooni GUE/NGL nimel

Raport**A7-0222/2011****Markus Pieper**

Viies ühtekuuluvusaruanne ja 2013. aasta järgse ühtekuuluvuspoliitika strateegia 2011/2035(INI)

Resolutsiooni ettepanek (kodukorra artikli 157 lõige 4), millega soovitakse asendada õigusloomega mitteseotud resolutsiooni ettepanek A7-0222/2011**Euroopa Parlamendi resolutsioon viienda ühtekuuluvusaruande ja 2013. aasta järgse ühtekuuluvuspoliitika strateegia kohta***Euroopa Parlament,*

- võttes arvesse komisjoni 9. novembri 2010. aasta teatist „Majanduslikku, sotsiaalset ja territoriaalset ühtekuuluvust käsitleva viienda aruande järeldused: ühtekuuluvuspoliitika tulevik” (KOM(2010)0642) (edaspidi „järeldused”);
- võttes arvesse komisjoni 9. novembri 2010. aasta viiendat aruannet majandusliku, sotsiaalse ja territoriaalse ühtekuuluvuse kohta pealkirjaga „Investeering Euroopa tulevikku” (edaspidi „viies ühtekuuluvusaruanne”);
- võttes arvesse Euroopa Liidu toimimise lepingut, eriti selle XVIII jaotist;
- võttes arvesse Euroopa Parlamendi ja nõukogu 5. juuli 2006. aasta määrust (EÜ) nr 1080/2006, mis käsitleb Euroopa Regionaalarengu Fondi ja millega tunnistatakse kehtetuks määrus (EÜ) nr 1783/1999¹;
- võttes arvesse Euroopa Parlamendi ja nõukogu 5. juuli 2006. aasta määrust (EÜ) nr 1081/2006, mis käsitleb Euroopa Sotsiaalfondi ja millega tunnistatakse kehtetuks määrus (EÜ) nr 1784/1999²;
- võttes arvesse Euroopa Parlamendi ja nõukogu 5. juuli 2006. aasta määrust (EÜ) nr 1082/2006 Euroopa territoriaalse koostöö rühmituse (ETKR) kohta³;
- võttes arvesse nõukogu 11. juuli 2006. aasta määrust (EÜ) nr 1083/2006, millega nähakse ette üldsätted Euroopa Regionaalarengu Fondi, Euroopa Sotsiaalfondi ja Ühtekuuluvusfondi kohta⁴;

---

¹ ELT L 210, 31.7.2006, lk 1.² ELT L 210, 31.7.2006, lk 12.³ ELT L 210, 31.7.2007, lk 19.⁴ ELT L 210, 31.7.2006, lk 25.

- võttes arvesse nõukogu 11. juuli 2006. aasta määrust (EÜ) nr 1084/2006, millega asutatakse Ühtekuuluvusfond ja tunnistatakse kehtetuks määrus (EÜ) nr 1164/94¹;
- võttes arvesse nõukogu 17. juuli 2006. aasta määrust (EÜ) nr 1085/2006, millega luuakse ühinemiseelse abi rahastamisvahend²;
- võttes arvesse nõukogu 18. detsembri 2006. aasta määrust (EÜ) nr 1906/2006, millega kehtestatakse ettevõtete, uurimiskeskuste ja ülikoolide Euroopa Ühenduse seitsmenda raamprogrammi (2007–2013) meetmetes osalemise ning uurimistulemuste levitamise eeskirjad³;
- võttes arvesse oma 24. aprilli 2007. aasta resolutsiooni tulevaste laienemiste mõju kohta ühtekuuluvuspoliitika tulemuslikkusele⁴;
- võttes arvesse oma 24. märtsi 2009. aasta resolutsiooni territoriaalset ühtekuuluvust käsitleva rohelise raamatu ja ühtekuuluvuspoliitika tulevase reformi üle toimuva mõttevahetuse hetkeseisu kohta⁵;
- võttes arvesse oma 20. mai 2010. aasta resolutsiooni ühtekuuluvuspoliitika panuse kohta Lissaboni strateegia ja ELi 2020. aasta strateegia eesmärkide saavutamisse⁶;
- võttes arvesse oma 22. septembri 2010. aasta resolutsiooni mägiipiirkondade, saarte ja hõredalt asustatud alade majanduslikku ja sotsiaalset arengut käsitleva Euroopa strateegia kohta⁷;
- võttes arvesse oma 7. oktoobri 2010. aasta resolutsiooni ELi ühtekuuluvus- ja regionaalpoliitika kohta pärast 2013. aastat⁸;
- võttes arvesse oma 7. oktoobri 2010. aasta resolutsiooni Euroopa Sotsiaalfondi tuleviku kohta⁹;
- võttes arvesse oma ... resolutsiooni ERFi ja teiste struktuurifondide praeguse ja tulevase sünergia kohta tõhususe tõstmiseks¹⁰;
- võttes arvesse komisjoni 26. mai 2004. aasta teatist „Tugevam partnerlus äärepoolseimate piirkondadega” (KOM(2004) 0343) ja komisjoni 17. oktoobri 2008. aasta teatist „Äärepoolseimad piirkonnad – Euroopa eelis” (KOM(2008) 0642);
- võttes arvesse komisjoni 3. märtsi 2010. aasta teatist „Euroopa 2020. aastal. Aruka, jätkusuutliku ja kaasava majanduskasvu strateegia” (KOM(2010)2020);

¹ ELT L 210, 31.7.2006, lk 79.

² ELT L 210, 31.7.2006, lk 82.

³ ELT L 391, 30.12.2006, lk 1.

⁴ ELT C 74 E, 20.03.08, lk 275.

⁵ ELT C 117 E, 6.5.2010, lk 65.

⁶ Vastuvõetud tekstid, P7_TA(2010)0191.

⁷ Vastuvõetud tekstid, P7_TA(2010)0341.

⁸ Vastuvõetud tekstid, P7_TA(2010)0356.

⁹ Vastuvõetud tekstid, P7_TA(2010)0357.

¹⁰ Vastuvõetud tekstid, P7_TA (2011)0000. (Raport A7-0141/2011 võetakse vastu juuni teisel osaistungjärgul.)

- võttes arvesse komisjoni 6. oktoobri 2010. aasta teatist „Regionaalpoliitika panus aruka majanduskasvu saavutamisse Euroopa 2020. aasta strateegia raames” (KOM(2010)0553);
  - võttes arvesse komisjoni 26. oktoobri 2011. aasta teatist „Kestlikku kasvu toetav regionaalpoliitika Euroopa 2020. aasta strateegia raames” (KOM(2011)0017);
  - võttes arvesse üldasjade nõukogu 21. veebruari 2011. aasta järeldusi majanduslikku, sotsiaalset ja territoriaalset ühtekuuluvust käsitleva viienda aruande kohta (6738/11);
  - võttes arvesse Regioonide Komitee 1. aprilli 2011. aasta arvamust viienda ühtekuuluvusaruande kohta (CdR 369/2010);
  - võttes arvesse kodukorra artiklit 48;
  - võttes arvesse regionaalarengukomisjoni raportit ning tööhõive- ja sotsiaalkomisjoni, eelarvekontrollikomisjoni ning naiste õiguste ja soolise võrdsuslikkuse komisjoni arvamusi (A7-0222/2011),
- A. arvestades, et ELi ühtekuuluvuspoliitika on aidanud vähendada majanduslikke, sotsiaalseid ja territoriaalseid erinevusi; arvestades siiski, et liidu piirkondade ja liikmesriikide vahelised absoluutsed erinevused ja jõukuse taseme erinevused on endiselt väga suured;
- B. arvestades, et ühtekuuluvuspoliitika vältimatult vajalik, et tasakaalustada ühtset turgu ning kiirendada innovaatilise ja solidaarsusel põhineva kaitsva Euroopa arengut ja tulla toime üleilmastumise, demograafiliste muutuste ja ressursside säästmise probleemidega, ning arvestades, et kasutada tuleks kõigi piirkondade sisemist potentsiaali, et edendada majanduskasvu ning piirkondlikku ja sotsiaalset ühtekuuluvust;
- C. arvestades, et ühtekuuluvuspoliitika on kodanike jaoks tõeliselt oluline, sest ta muudab Euroopa Liidu inimeste igapäevaelus tajutavaks ning annab talle konkreetsuse ja nähtavuse kogu ELis;
- D. arvestades, et ühtekuuluvus- ja struktuuripoliitika on näidanud kriisiolukordades paindlikkust ja oluliselt toetanud erinevaid riiklikke majanduse elavdamise ja koolitusprogramme, ning arvestades, et selle paindlikkuse säilitamine on oluline;
- E. arvestades, et Euroopa struktuuripoliitika aitab oluliselt kaasa majandus- ja finantskriisi ületamisele ning poliitika suunatus uuendustele ja erinevuste ühtlustamisele innustab Euroopa piirkondi ajakohastama infrastruktuuri, suurendama piirkondade innovaatilist potentsiaali ja edendama ökoloogiliselt säästvat arengut;
- F. arvestades, et territoriaalse koostöö eesmärk on toetada territooriumide ja piirkondade koostööd ühiste probleemide lahendamisel, vähendada füüsilisi, halduslikke ja regulatiivseid takistusi, mis seda koostööd pidurdavad, ning vähendada piiride mõju;
- H. arvestades, et Lissaboni strateegia ebaõnnestumise põhjus ei ole ühtekuuluvuspoliitika ebapiisav rakendamine, vaid selle eest vastutavad pigem finantskriisi mõju, strateegia keskendumine konkurentsivõimele, kulude kärpimine, heaoluriigi lammutamine, üha paindlikum tööturg, turgude liberaliseerimine kitsamas plaanis ja üldiselt ning selle

hoogustav mõju liikmesriikide „kerja naabril” poliitikale; on seisukohal, et Lissaboni strateegia läbikukkumise põhjustasid ka töömeetodid, mis tingisid selle strateegia tulemusteta rakendamise liikmesriikide poolt, kõrge inflatsioon, mis jätkuvalt koormab leibkondade eelarvet, samal ajal kui palgad ei tõuse piisavalt kiiresti, liikmesriikide ja komisjoni poliitilise tahte puudumine, et tegutseda töötajate õiguste ja töötingimuste kogu Euroopas samale tasemele viimise nimel, võttes seejuures aluseks kõrgema taseme, ning et saavutada kõrgeid tööhõive määrasid;

- I. arvestades, et veamäärad ja rahastamisvahendite kuritarvitamine on viimastel rahastamisperioodidel tunduvalt vähenenud; arvestades, et kahjuks on struktuuripoliitika siiski valdkond, kus on palju eeskirjadest kõrvalekaldumisi, ning osal liikmesriikidel ei ole ka tõhusaid vahendeid toetusrahade kuritarvitamise vastu ja valesti makstud raha sissenõudmiseks; arvestades, et eiramistest ei pruugita teatada, kas siis hooletusest või ka tahtlikult, ning arvestades, et märkida tuleb seda, et suur osa vigadest ühtekuuluvuspoliitika vallas võib olla tingitud õiguslikest nõuetest, mis jäävad väljapoole ühtekuuluvuspoliitikat ja puudutavad selliseid valdkondi nagu riigihanked, keskkonnanõuded ja riigiabi;
- J. arvestades, et ühtekuuluvus- ja struktuuripoliitika kehtiv eesmärgisüsteem (lähenemine, piirkondlik konkurentsivõime ja tööhõive ning Euroopa territoriaalne koostöö) ühes mitmetasandilise valitsemise lähenemisviisi, horisontaalsete eesmärkide ja planeerimiskindlusega on end usaldusväärse rahastamise ja kokkulepitud ajakava (7 aastat) alusel üldiselt tõestanud, kuid siiski on olnud märkimisväärseid viivitusi programmi kavandamisel, seda võib põhjendada veninud läbirääkimistega finants- ja seadusandlusküsimustes ELi otsustusprotsessis ning ühtekuuluvuspoliitikale kohaldatavate eeskirjade oluliste muudatustega;
- K. arvestades, et lähenemispiirkondade jätkusuutlik toetamine ja arendamine mõjutab positiivselt nende turunõudlust kaupade ja teenuste järele ning see avaldab tõendatavat positiivset toimet ka jõukamatele ELi liikmesriikidele;
- L. arvestades, et ulatuslik ja hästi rahastatud ELi ühtekuuluvuspoliitika kõigis Euroopa piirkondades on endiselt väga oluline, arvestades majanduslikku ja sotsiaalset tasakaalustamatust piirkondade vahel ning teatavate piirkondade (eelkõige äärepoolseimate piirkondade) asukohast tingitud ebasoodsat olukorda, samuti eriomaseid struktuurilisi probleeme ning vajadust kohaneda uute ülesannetega; arvestades, et ühtekuuluvuspoliitika on nõutav ka Lissaboni lepingu alusel;
- M. arvestades, et ühtekuuluvuspoliitikast, millel on strateegiline tähtsus tulevikku silmas pidades, ei tohi saada kohandatav muutuja eelseisvatel eelarveläbirääkimistel,

Ühtekuuluvuspoliitika lisandväärtus ja investeerimisprioriteedid

- 1. nõuab ühtekuuluvus- ja struktuuripoliitika programmide puhul suuremat rõhuasetust Euroopa lisandväärtusele; näeb lisandväärtust selles, kui ELi projektid saavutavad ebasoodsamas olukorras ja vähem arenenud piirkondade majandusliku, infrastruktuurilise, sotsiaalse ja/või ökoloogilise olukorra kestliku paranemise ja kui seda parandamist ei oleks saavutatud ELi stiimulita;

2. näeb Euroopa edendava tegevuse lisandväärtust samuti siis, kui riiklikul, piirkondlikul ja kohalikul tasandil edendatud projektid aitavad saavutada üleeuroopalisi eesmärke seoses sotsiaalse ühtekuuluvuse, vaesuse ja töötuse vähendamise, kvaliteetsete avalike teenuste säilitamise, keskkonnakaitse, uurimistulemuste, majanduskasvu, kultuuri, ressursside haldamise, spordi, jätkusuutliku energiavarustuse ja piiriülese arenguga ning nende eesmärkide saavutamise poole tuleb Euroopa Liidul kõrgeid eesmärke seades püüelda;
3. peab ühtekuuluvuspoliitika suureks eeliseks ja omaette lisandväärtuseks seda, et Euroopa eesmärke viiakse ellu kooskõlas detsentraliseeritud lähenemisviisi ning mitmetasandilise valitsemise ja ühise juhtimise põhimõttega; on seisukohal, et selgelt kindlaks määratud struktuuri ja kohustustega mitmetasandiline valitsemine kehastab subsidiaarsuse põhimõtet ning seeläbi tunnustatakse vääriliselt piirkondlike omavalitsuste tähtsust ühtekuuluvuspoliitika rakendamisel; nõuab partnerluspõhimõtte ja osaliste vastutustunde tugevdamist, selleks tuleks kehtestada üksikasjalikud siduvad sätted igas liikmesriigis sõlmitavas territoriaalses paktis, et tagada rohkem tulemustele suunatud kavandamine ja rakendamine;
4. on seisukohal, et ühtekuuluvuspoliitika üldeesmärkide saavutamise peamine eeldus on läbipaistvus, seda nii ühtekuuluvuspoliitika ja selle programmi tsükli ning kulude jaotuse koha pealt kui ka selles osas, mis puudutab juurdepääsu teabele struktuurifondidest võimalike abisaajate kohta, ning on arvamisel, et seetõttu tuleks järgmisel rahastamisperioodil kehtestada läbipaistvus juhtiva valdkonnaülese põhimõttena ühtekuuluvuspoliitika kavandamisel ja otsustusprotsessides; rõhutab, et abisaajate nimekirja avalikustamist tuleks jätkata, eelkõige veebis, kuna see on tõhus vahend läbipaistvuse suurendamiseks;
5. on seisukohal, et läbipaistvuse sätted (kohustus avalikustada lõplikud abisaajad) on vajalikud ekspertide, avalikkuse ja poliitikute jaoks, et hinnata, kas struktuuritoetusi on kasutatud vastavalt seatud eesmärkidele ja seaduspäraselt; nõuab, et kirjeldus oleks lisaks vastavale riigikeele esitatud ka ühes kolmest töökeelest (inglise, prantsuse või saksa keel), ning soovib nõutava teabe edasist ühtlustamist;
6. rõhutab, et kuigi piirkondlikud erinevused järk-järgult vähenevad, on olemas siiski suured erinevused – mõnede liikmesriikide vahel / liikmesriikides need koguni süvenevad muu hulgas majandus- ja finantskriisi tagajärjel –, ning et ühtekuuluvuspoliitika peab seepärast endiselt keskenduma erinevuste vähendamisele ning harmoonilise ja säästva arengu rakendamisele liidu kõikides piirkondades, olenemata liikmesriikidest, kus need asuvad;
7. tunnistab eriti ebasoodsas olukorras piirkondade erivajadusi, mis on tingitud asukohast või looduskeskkonnast; kordab oma üleskutset liikmesriikidele ja komisjonile jätkuvalt kohaldada erisoodustusi – tingimusel et need on tõhusad ja annavad Euroopa lisandväärtust – eriti ebasoodsas olukorras piirkonnatüüpidele, millele on osutatud Euroopa Liidu toimimise lepingus (äärepoolseimad piirkonnad, väga väikese rahvastikutihedusega põhjapoolseimad piirkonnad, saared, piiriülesed ja mäestikualad);
8. tunnistab teatud piirkondade eristaatust ja erivajadusi tulenevalt geograafilisest asukohast, demograafilistest muutustest või erilistest piirangutest, näiteks nende looduskeskkond, samas tuleb tähelepanu pöörata ka nende potentsiaalile; kordab oma nõuet kohaldada jätkuvalt erisoodustusi, paindlikkust ja eri eelarvevahendeid seda liiki piirkondade suhtes

ning eelkõige nende kõige ebasoodsamate piirkondade suhtes, millele on osutatud Euroopa Liidu toimimise lepingu artiklites 349 ja 174 (äärepoolseimad piirkonnad, sealhulgas äärepoolseimad maapiirkonnad, väga väikese rahvastikutihedusega põhjapoolseimad piirkonnad, mille olukorra muudavad raskemaks muu hulgas pikad vahemaad ja põhjamaised olud, saared, piiriülesed ja mäestikualad), kusjuures neis piirkondades tuleks luua soodsamaid investeerimistingimusi kas siis otsese abi või maksuvabastuste kujul; nõuab samuti uuringuid, kuidas säilitada või luua teatavaid soodustusi seda liiki piirkondade jaoks, tagamaks seda, et ühtekuuluvuspoliitika vahendite kasutamist kohandatakse nende majandusega, võttes igati arvesse sealsete väikeste ja keskmise suurusega ettevõtete olulisust ning konkurentsivõime ja võrdsete võimaluste vajalikkust, et muuta nende piirkondade majandus ELi siseturu lahutamatuks osaks;

9. rõhutab, et liit saab püsida üleilmses konkurentsivõimsuses ainult siis, kui ühtekuuluvuspoliitika suudab täiel määral ära kasutada kõikide piirkondade, linnapiirkondade ja linnade arengupotentsiaali; on seisukohal, et ühtekuuluvuspoliitika ei kuulu ELi 2020. aasta strateegiasse; usub, et nõuetekohane autonoomne ühtekuuluvuspoliitika on ELi ühiste meetmete edukuse eeltingimus, mis võimaldab liidul arendada meetmeid piirkondlike erinevuste vähendamiseks, edendada tegelikku lähenemist ja stimuleerida arengut, kvaliteetset tööhõivet ja sotsiaalset arengut ning aitab ka vähemarenenud piirkondi; rõhutab seoses sellega, et struktuurifondide vahendite sihipärane kasutamine oleks laiemal territoriaalse lähenemise kaudu suunatud ka sellele, et tasandada struktuurseid nõrkusi ka tugevates piirkondades; rõhutab siiski, et ühtekuuluvuspoliitika ei ole vaid ELi 2020. aasta strateegia rakendamise vahend.
10. rõhutab, et ühtekuuluvuspoliitika peab jätkuvalt põhitähelepanu pöörama territoriaalsele ühtekuuluvusele, ja osutab sellele, et Lissaboni lepinguga on majandusliku ja sotsiaalsele ühtekuuluvuse eesmärkidele lisatud territoriaalse ühtekuuluvuse eesmärk; märgib, et see eesmärk on jätkuvalt lahutamatu seotud majandusliku ja sotsiaalse ühtekuuluvuse ülesannetega ning tugevdab ühtekuuluvuspoliitika Euroopa lisandväärtust; rõhutab, et territoriaalne ühtekuuluvus on tähtis ka alampiirkondlikul tasandil, eriti linnapiirkondades (raskustes linnaosad, juhitamatu valglinnastumine), seda ka rikkaks peetavates piirkondades;
11. näeb makropiirkondlikes strateegiates – tingimusel et piirkondlikud omavalitsused on kaasatud nende juhtimisse – suurt võimalust kasutada riigiülest potentsiaali, parandada koostööd eri valitsemistasandite vahel ning kasutada ühist lähenemisviisi toime tulemaks ühiste probleemidega, nagu keskkonnakaitse või ressursside kasutamine ja suutlikkuse suurendamine, mis võimaldaks palju tõhusamat, tasakaalustatumat ja säästvat arengut; rõhutab vajadust siduda territoriaalse koostöö programmid tõhusalt territoriaalsete strateegiatega (näiteks piirkondlikud arengukavad, kohaliku arengu strateegiad ja kohalikud arengukavad); on seisukohal, et olemasolevate toetusmehhanismide parema kooskõlastamisega saab ELi struktuurifonde sihipärasemalt kasutada, ilma et see tähendaks suuremal hulgal vahendite eraldamist neile piirkondadevahelise koostöö valdkondadele; on lisaks seisukohal, et nende strateegiate jaoks ei ole tarvis luua uusi instrumente, rahalisi vahendeid või rakendusstruktuure ning et need ei tohiks mõjutada väiksemate arenguprojektide tarvis piirkondadele antavat rahalist abi; on seisukohal, et makropiirkondlikku lähenemist võiks kasutada ühtekuuluvuspoliitika ja naabrusspoliitika vaheliste sidemete tugevdamiseks; julgustab sellega seoses komisjoni ja liikmesriike

võtma rohkem arvesse Euroopa Sotsiaalfondi territoriaalset mõõdet, eelkõige mis puudutab juurdepääsu tööturule;

12. kahtleb selles, kas oma rakenduskavad funktsionaalsete geograafiliste üksuste jaoks, nagu omavalitsuste rühmad, kuhu kuuluvad ka kohalikud alad, merealad või jõgede valgald, annavad lisakasu, eriti juhul, kui puuduvad poliitilised (sh demokraatlikult valitud) organid, millel oleksid piisavad volitused programmide rakendamiseks; nõuab selle asemel makropiirkondlike, suurlinnapiirkondade või loodusgeograafiliste strateegiate paremat kooskõlastamist valitsustevahelisel tasandil ning nõuab kõnealuste funktsionaalsete geograafiliste üksuste asjaomast arvessevõtmist riikide tegevuskavades eesmärgiga hõlbustada ELi vahendite kasutamist piirkondadevaheliste arenguprojektide tarvis; on seisukohal, et konkreetsed tegevuskavad oleksid võimaluseks nendes piirkondades, kus alampiirkondlik rakendamine annab võrreldes riiklike ja piirkondlike kavadega lisandväärtust ning kus poliitilised organid on sõlminud partnerlusi kavade rakendamiseks; nõuab piiriüleste rühmituste kaasamist piiriüleste programmide rakenduskavade väljatöötamisse, lähtudes Euroopa territoriaalse koostöö rühmitusi (ETKR) käsitlevast määrusest;
13. rõhutab linnaalade ja piirkondade – sealhulgas pealinnade ja nende piirkondade – võtmerolli Euroopa 2020. aasta strateegia majanduslike, ökoloogiliste ja sotsiaalsete eesmärkide saavutamisel; toetab seda dünaamilist protsessi, mis käivitati integreeritud linnaprogrammide eelmisel programmitöö perioodil, ning rõhutab käimasolevate katsete olulisust; nõuab integreeritud kohapõhiste arengukavade alusel koostatud näidiskavandite ja -projektide toetamist ning linnade ja nendega funktsionaalselt seotud maapiirkondade vaheliste sidemete vastastikku kasulikku tihendamist; on seisukohal, et nende piirkondade ühtekuuluvuse tugevdamine on eriti oluline selleks, et tegeleda ebasoodsas olukorras kogukondade poolt asustatud piirkondade probleemidega; rõhutab sellega seoses, et suurimad sotsiaalmajanduslikud erinevused esinevad tihti linnade piires ning et ka jõukates piirkondades leidub linnu mahajäänud linnaosade ja vaeste aladega;
14. rõhutab, et linnad võivad kasvu keskuste ja kasvumootoritena oluliselt edendada oma piirkonda; rõhutab samas, et *maa-asulatel* peab partnerluste ja võrgustike edendamise kaudu olema võimalik osaleda antud funktsionaalse geograafilise üksuse integreeritud lahendustes; rõhutab, et suurematel linnakeskustel on eriomased probleemid tulenevalt nende sotsiaalsete, majanduslike ja keskkonnakaitseliste ülesannete keerukusest; näeb selles kontekstis maapiirkondade sisemist potentsiaali, mis pakub arenguvõimalusi ka mujal kui linnastute ümbruses ja suurlinnades; märgib ühtlasi, et eriti ebasoodsas olukorras piirkondade majanduslikku arengut on võimalik edendada, kui asjakohaselt ära kasutada ja toetada maapiirkondade sisemist potentsiaali, sealhulgas nende ökoloogilisi ja kultuurilisi väärtusi; on seisukohal, et struktuuri- ja ühtekuuluvuspoliitika kontekstis tuleks maa- ja linnapiirkondade partnerlust suunata rohkem selles suunas, et pakkuda maapiirkondadele sotsiaalsest ja majanduslikust seisukohast samasuguseid arengutingimusi ja elukvaliteeti; kutsub liikmesriike üles, arvestades linnade dünaamilist mõju piirkondade majanduslikule arengule ja ümbritsevate maapiirkondade majanduse stimuleerimisele, tagama vahendid, mida on vaja linnade ja eeslinnade kavade rakendamiseks;
15. lükkab tagasi kohustuslikud kvoodid, mis on mõeldud eriti ESF/ERF programmide alusel

riiklike eralduste, kohaliku ja linnade arengu, maapiirkondade ja teiste asunduste liikide või funktsionaalsete piirkondade jaoks, sest nii võib tagada toetuste suurema kriitilise massi; on seisukohal, et toetuskõlblike linnade ja piirkondade kindlaksmääramise nõue juba rakenduskavade tasandil on üks võimalus, mida tuleks eelistada, kui see meetod tagab lisandväärtuse ja abi sihipärasema tõhususe, ning et selle osas tuleb läbi rääkida mitmetasandilise valitsemise põhimõtete alusel; on arvamisel, et selleks tuleks liikmesriikidele ja piirkondadele anda rohkem vastutust korraldada konkurentsi- ja tulemuspõhiseid valikumenetlusi;

16. rõhutab, et struktuuri- ja ühtekuuluvuspoliitikas ei tohi tekkida teatud piirkonnatüüpide ühekülgset eelistamist; nõuab, et maa- ja linnapiirkondade partnerluses nähakse laiemat sotsiaalset, majanduslikku ja keskkonnavalast konteksti;
17. rõhutab, et struktuuri- ja ühtekuuluvusvahendite eraldamisel tuleks arvesse võtta ka Euroopa 2020. aasta strateegia hariduslikke, kultuurilisi ja sotsiaalpoliitilisi ülesandeid, järgides sealjuures aluslepingus sätestatud ELi majandusliku, sotsiaalse ja territoriaalse ühtekuuluvuse üldeesmärki ning subsidiaarsuse põhimõtet; on siiski seisukohal, et vastavate poliitikavaldkondade üldine euroopastamine ebaõnnestuks finantsilistel põhjustel; nõuab seepärast, et rakendataks eeskuju loovaid ja kohapõhiseid kohaliku arengu lähenemisviise, järgides seejuures riikliku ja piirkondliku tasandi pädevusi;
18. rõhutab samuti, et ühtekuuluvuspoliitika ei või muutuda abivahendiks või instrumendiks valdkondlike küsimuste jaoks, nagu teadus- ja arenduspoliitika, tööstusinnovatsioon, võitlus kliimamuutuste vastu, sest see ähmastaks põhieesmärki ja takistaks selle poliitika kasutamist piirkondade arengupotentsiaali edendamiseks, mis on olulise tähtsusega, et lähendada kõige ebasoodsamaid piirkondi kõige enam arenenud piirkondadele;
19. nõuab, pidades silmas vajalikku üleminekut taastuvatele energiaallikatele ja kliimaalaseid arutelusid, et ühtekuuluvuspoliitika aitaks suuremal määral kaasa keskkonnatehnoloogia ja taastuvenergia kiiremale väljaarendamisele; on seisukohal, et kui programmidel on piisavalt rahalisi vahendeid ning taastuvenergiale keskendumine loob ELi lisandväärtust, peaks see olema üks prioriteete, mis põhineb detsentraliseeritud energiavarustuse kavadel, mis hõlmavad tõhusaid energia salvestamise tehnoloogiaid piirkondades; pooldab piirkonna majanduse potentsiaali kasutamist selles vallas;
20. näeb struktuurfondide võimalusi toetada investeringuid energiainfrastruktuuri, kuigi toetust tuleks anda üksnes piirkondades, kus poliitilistel või geograafilistel põhjustel on märkimisväärselt piiratud energiavarustuse turumajanduslikud lahendused; nõuab lisaks, et struktuurifondidest toetuse saamine oleks alati seotud vahendite mitmetasandilise valitsemise põhimõttega;
21. on ühtlasi seisukohal, et ühtekuuluvuspoliitika raames on vaja täita lüngad ja jagu saada pudelikaelttest üleeuroopalise transpordivõrgu tähtsamatel põhiliinidel, eelkõige seni selles osas unarusse jäetud piirialadel;
22. rõhutab, et üleeuroopalistel transpordivõrkudel on Euroopa piirkondade ühtekuuluvuse jaoks otsustav tähtsus ja seetõttu tuleb üleeuroopalise infrastruktuuri (TEN), meremagistraalide ja tähistatud E-maanteed väljaehitamist hoogustada ning parandada nende juurdepääsu, eelkõige piirialadel ja äärepoolseimates piirkondades; nõuab kõigi

vajalike meetmete võtmist, et tagada prioriteetsete TEN-T projektide piisav rahastamine ja õigeaegne rakendamine; teeb ettepaneku, et teatavaid piiriüleseid infrastruktuure käsitletaks prioriteetsete projektidena, mis on abikõlblikud eesmärkide 1, 2 ja 3 raames, ning nõuab, et kindlasti peaks piirkondlikul tasandil olema õigus teha esialgne ettepanek seda laadi meetme võtmiseks ning piirialad ja kohalikud omavalitsused kaasataks võrdsetel alustel planeerimisse;

23. julgustab kohaldama nn transpordi ekvivalendi põhimõtet ning kasutama selleks Euroopa Regionaalarengu Fondi ja liikmesriikide vahendeid, kuna sellised meetmed loovad lisandväärtust, tugevdades piirkondlikku lähenemist ja territoriaalset ühtekuuluvust ning arendades selliseid tegevusi nagu turism, mis on olulised äärepoolseimates piirkondades, näiteks saartel;
24. toetab majandusarengut ja tööhõivet VKEdes ja mikroettevõtetes; palub seetõttu, et Euroopa väikeettevõtlusalgatuse „Small Business Act” aluseks olevaid põhimõtteid, sh „kõigepealt mõtle väikestele” ja „ainult üks kord”, käsitletaks ühtekuuluvuspoliitika alusena, ning on seisukohal, et neid põhimõtteid peaksid liikmesriigid ja piirkonnad oma tegevuskavade kindlaksmääramisel kohaldama;

Programmitöö eesmärgid ja raamistik

25. rõhutab, et majanduskasvu võivad soodustada investeeringud innovatsiooni ja haridusse; rõhutab siiski, et seda peavad tõhusalt toetama vastav infrastruktuur (transport, lairibainternet, energeetika) ja sobivad institutsioonid (tasakaalustatud segu avaliku sektori investeeringutest ja fiskaalpoliitilisest konsolideerimisest makromajanduslike meetmete puhul, e-valitsuse teenused, piiriülene õppimine);
26. märgib, et Euroopa Sotsiaalfondil (ESF) on keskne roll sotsiaalses kaasatuses ning tööturu- ja tööhõivepoliitikas; nõuab, et Euroopa Sotsiaalfond (ESF) kui ühtekuuluvuspoliitika osa tugevdaks ka edaspidi sotsiaalset kaasatust, parandaks tööhõive ja töötamisvõimalusi, arendaks töötajate koolitamist ja töötajate oskuste kohandamist tööturu nõudmistele sellisel viisil, et töötajad saaksid paremini tööturule integreeruda, edendaks soolist võrdõiguslikkust, kaasaks ebasoodsas olukorras olevad inimesed ning toetaks sotsiaalmajanduse ja VKEde arengut;
27. on seisukohal, et võitlus tööturul esineva diskrimineerimisega, olgu see siis seotud soo, seksuaalse sättumuse, etnilise päritolu, vanuse, puude või elukohaga, on tõeliselt võrdsete võimaluste edendamiseks äärmiselt oluline; märgib, et naiste tööhõive määra tõstmine on Euroopa 2020. aasta strateegia tööhõive eesmärgi saavutamiseks ülioluline ja seetõttu on vaja igakülgset tegeleda tõketega, mis takistavad naiste tööturul osalemist; rõhutab, et Euroopa Sotsiaalfondist tuleb eraldada piisavad vahendid tööturul esineva soolise ebavõrdsuse vastu võitlemiseks;
28. on seisukohal, et SKP peab jääma põhikriteeriumiks, mille alusel kindlaks määrata kõige kõrgemat toetust saavad piirkonnad (need, kus SKP inimese kohta on alla 75% ELi keskmisest) ja vajaduse korral ühtekuuluvuspoliitika sihtriigid (kus kogurahvatulu inimese kohta on alla 90% ELi keskmisest); on seisukohal, et pädevatele riiklikele ja piirkondlikele asutustele tuleks jätta võimalus kasutada asjaomasel otsustamistasandil iga eesmärgi jaoks ja geograafilist kontsentratsiooni arvestades lisanäitajaid, milles lepitakse

kokku arengu ja investeeringute partnerluslepingutes ning mille abil hinnata sotsiaalseid, majanduslikke, keskkonnalaseid, demograafilisi ja geograafilisi probleeme, ning et nende kasutamist territoriaalsetel eesmärkidel tuleks innustada struktuurifondide määrustega, kui see tagab ELi vahendite suurema lisandväärtuse ja kontsentratsiooni;

29. nõuab, et ühtekuuluvuspoliitika oleks endiselt Lissaboni lepingu kohaselt suunatud esmajärjekorras kõige mahajäänumate piirkondade abistamiseks; rõhutab, et kõige enam abivajavatele piirkondadele tuleb eesmärgi 1 (lähenemine) raames antavatest vahenditest eraldada asjakohane osa, mis vastab nende arenguprobleemide tõsidusele;
30. kutsub komisjoni üles esitama ettepaneku järgmise programmitöö perioodi kestuse kohta, et tagada kohandatava, kindla ja proportsionaalse üleminekuabi andmine piirkondadele, mis ei kuulu enam lähenemise eesmärgi alla, et tegeleda nende eriolukorraga, ning piirkondadele, mille SKP elaniku kohta on 75% kuni 90% ELi keskmisest, luues selleks uue vahekategooria, et vältida piirkondade ebavõrdset kohtlemist, vaatamata nende sarnasele olukorrale; on seisukohal, et see erikord peaks asendama praeguse toetuste järkjärgulise kaotamise ja kasutuselevõtu süsteemi ning looma õiglase süsteemi, mille abil paremini võidelda majandus- ja finantskriisi negatiivsete mõjudega piirkondadele ning ühtlasi tugevdada õiglust ja solidaarsust, mis on ühtekuuluvuspoliitika põhiväärtused; rõhutab, et neid järgmise programmitöö perioodiks mõeldud üleminekumeetmeid ei tohiks kehtestada nende piirkondade arvelt, keda praegu toetatakse lähenemise (eesmärk 1) ja konkurentsivõime (eesmärk 2) või Euroopa territoriaalse koostöö eesmärgi (eesmärk 3) alusel;
31. nõuab, et säilitataks eesmärk 2 (piirkondlik konkurentsivõime ja tööhõive) selle horisontaalse olemuse kaudu, et saavutada tulemusi konkreetsete ELi prioriteetide osas, nagu VKEd toetamine, keskkonnahoidlikud uuendused, kohalik majandus, haridus ja koolitus, infrastruktuur, kestlik liikuvus, taastuvenergia ja energiavarustus, ressursitõhusus ja sotsiaalne kaasatus; rõhutab, et alal tuleb hoida ja edasi arendada end õigustanud süsteemi, mis võimaldab enam arenenud piirkondadel kõrvaldada piirkondlikke struktuurilisi nõrkusi, vähendada piirkondlikke erinevusi, aidata kaasa ühiste Euroopa eesmärkide saavutamisele ning lahendada eesseisvaid probleeme, kui kasutatakse struktuure, mis suudavad muutuvatele tingimustele paindlikult reageerida, nagu innovatsiooniklastrid neis piirkondades; nõuab piirkondades, mida on rängalt mõjutanud struktuurilised muutused, lisameetmeid, mis võivad aidata parandada sotsiaalmajanduslikku ja infrastruktuuri olukorda; märgib sellega seoses, et strateegiad tuleb kavandada piisavalt paindlikult, et saaks käsitleda iga piirkonna probleeme ja eripärasid;
32. nõuab meetmeid tagamaks, et enam arenenud piirkonnad suudaksid oma sotsiaalset ja majanduslikku kapitali ajakohastada ning lahendada probleemid seoses konkreetsete vajakajäämistega ja ebapiisava majandusarenguga;
33. on kindlal seisukohal, et jõupingutusi täitmaks eesmärki 3 (Euroopa territoriaalne koostöö) on vaja suurendada ELi kõigil sisepiiridel ja sellise koostöö kõigil kolmel tasandil (piiriülene, piirkondadevaheline ja riikidevaheline), ning nõuab struktuurifondide vastava osa tõstmist 7%-le; nõuab, et vahendite eraldamisel igale territoriaalse koostöö programmile lähtutaks ühtlustatud kriteeriumidest, et iga geograafilise territooriumi ja

asjaomase piirkonna vajadusi ja eripärasid saaks strateegiliselt ja integreeritult lahendada; rõhutab piirialade tähtsust Euroopa 2020. aasta strateegia eesmärkide saavutamisel; on seisukohal, et vaja on parandada kooskõlastamist üleeuroopaliste võrkude, eelkõige transpordi- ja energiavõrkude, ning piiriülese infrastruktuuri vahel ning suurendada toetusi neile võrkudele kooskõlas Euroopa prioriteetidega, ning nõuab rahastamise vastavat suurendamist kõigi piirialade jaoks; nõuab, et proportsionaalsuse põhimõtte alusel lihtsustataks rakenduseeskirju, mida kohaldatakse eesmärgi 3 programmide suhtes, ning töötatakse välja ühised abikõlblikkuse eeskirjad – need on kõnealuste programmide tõhusamaks ja nähtavamaks muutumise eeltingimused; rõhutab, et kohalikud otsustajad on vaja tihedalt kaasata, sest ainult nii on võimalik programme ellu viia;

34. on seisukohal, et Euroopa territoriaalse koostöö rühmitused kujutavad endast ainulaadset, väga väärtuslikku territoriaalse juhtimise vahendit, mis vastab struktureeritud koostöö vajadustele ja mida tuleb edendada kui piiriülese juhtimise süsteemide loomise tööriista, mille abil tagatakse isevastutus eri poliitikasuundade eest piirkondlikul ja kohalikul tasandil;
35. lükkab tagasi absoluutselt kõik ühtekuuluvuspoliitika liikmesriikide pädevusse viimise või valdkondadevahelise jaotamise ettepanekud; on seisukohal, et uued temaatilised fondid (kliima, energia, liiklus) kahjustaksid liikmesriikidega koostöös toimuva halduse põhimõtet, mis on end õigustanud, ja integreeritud arenguprogramme ning ohustaksid sünergiate kättesaadavust ja sekkumiste mõjusust;
36. toonitab, et Euroopa Sotsiaalfond peab jääma ühtekuuluvuspoliitika osaks, sest ainult sellisel juhul saab välja töötada ja rakendada majandus- ja sotsiaalprobleemide lahendamiseks ette nähtud integreeritud strateegiaid;
37. toetab komisjoni eesmärki tagada tugevam, tõhusam ja nähtavam Euroopa Sotsiaalfond; kutsub seepärast komisjoni ja liikmesriike üles jõudma kokkuleppele läbirääkimistes, mis puudutavad Euroopa Sotsiaalfondi osamaksu suurust struktuurifondides;
38. lükkab tagasi struktuurifondide, eelkõige ESFi vahendite väljamaksmise sidumise teatavate Euroopa 2020. aasta strateegia või ELi teiste poliitikavaldkondade rakendamist puudutavate tingimuste täitmisega;
39. on seisukohal, et ESFi tõhusust tuleks suurendada esmajoones stiimulite, mitte karistuste abil;
40. rõhutab, et majanduskriisi tõttu on muutunud veelgi hädavajalikumaks võtta meetmed valdkondades, millega tegeleb Euroopa Sotsiaalfond, eelkõige selleks, et edendada tööhõivet, kutsealast ümberpaigutamist, sotsiaalset kaasatust ja vaesuse vähendamist;
41. rõhutab asjaolu, et ESF pakub üliolulist tuge tööturu- ja sotsiaalpoliitikale, näiteks ennetavale ja kohalikule poliitikale, ja poliitikale, mille eesmärk on aidata noortel tööturule siseneda ning võidelda töötusega; toonitab asjaolu, et liikmesriigid peaksid kasutama ESFi, et investeerida uutesse oskustesse, haridusse (sh väikelaste haridus), elukestvasse õppesse, ümberõppesse ja kutsealase ümberpaigutamise tegevusse, ja rõhutab, et fond etendab olulist osa sotsiaalse kaasatuse kõikide tahkude tõhustamisel, sealhulgas ebasoodsas olukorras ja haavatavate rühmade jaoks, ning nõuab seetõttu ESFi

vahendite olulist suurendamist;

42. palub komisjonil intensiivistada ESFi meetmeid, mille eesmärk on edendada integratsiooni tööturuga; ergutab liikmesriiki investeerima väikelastesse hariduse kaudu ning hiljem looma kohalikel ja piirkondlikel töövõimalustel rajanevat koolinõustamist ning elukestvat koolitust, et aidata töötajail kohandada oskusi vastavalt tööturu vajadustele, rakendades samaaegselt meetmeid, et võidelda noorte töötusega ning tegeleda nn töötavate vaeste probleemiga, ja luues spetsiaalselt kohandatud programme, aitamaks ebasoodsas olukorras ja haavatavaid rühmi, näiteks romasid, rändajaid, puudega isikuid ja koolist väljalangenuid, et edendada Euroopas tulemuslikku ja kaasavat kasvu ning teadmusepõhist majandust;
43. väljendab heameelt asjaoluga, et toetusperioodi 2007–2013 tarbeks on mõningates liikmesriikides esmakordselt koostatud ka ESFi jaoks sihtterritooriumideülene rakenduskava;
44. toonitab asjaolu, et tänapäeval on endiselt oluline ühenduse algatuse EQUAL hindamatu kogemus, eelkõige seoses kohalike ja piirkondlike meetmete ühendamise ja parimate tavade vahetamisega kõikjal ELis;
45. juhib tähelepanu sünergiale, mis on saavutatav kohaliku ja piirkonna arengu integreeritud lähenemisviisi abil, eelkõige Euroopa Sotsiaalfondi sidumisel Euroopa Regionaalarengu Fondiga, ning nõuab ühiseid abikõlblikkuse eeskirju ning et võimalust kasutada mõlema fondi vahelist ristrahastamist, pidades eelkõige silmas kohapõhist integreeritud arenguplaneerimist, suurendataks ja lihtsustataks; toetab mitmest fondist rahastatavate rakenduskavade kasutuselevõttu, mis lihtsustaks terviklikke lähenemisviise; kutsub samuti üles looma paremat sünergiat Euroopa Arengufondi ja Euroopa Regionaalarengu Fondi vahel;
46. nõuab sünergia suurendamiseks valdkondlike poliitikasuundade (transport, energia, teadustegevus, keskkond, haridus) paremat integreerimist ühtekuuluvus- ja struktuuripoliitikaga, et saavutada suurem mõjususe ja parem koordineerimine struktuurifondide, konkurentsivõime ja uuendustegevuse raamprogrammi ning teadus- ja arendustegevuse raamprogrammide vahel; teeb ettepaneku, et mitmest fondist rahastatav planeerimine võiks aidata kaasa ühtsemale lähenemisviisile ja suurendada kõnealuste eri fondide vahelist vastastikust mõjusust; on arvamusel, et riiklikud ja piirkondlikud arengupartnerlused on asjakohane vahend eri poliitikasuundade koondamiseks; toonitab sellega seoses vajadust määrata selged eesmärgid ja hinnata nende eesmärkide saavutamist liikmesriikides;
47. teeb ettepaneku, et teadus- ja arengupoliitika muudetakst territoriaalseks; rõhutab seepärast ühtekuuluvuspoliitika ning teadustöö ja innovatsioonipoliitika kohandamise tähtsust piirkondade konkreetsete vajadustega, sest piirkondlike ja kohalike ametiasutuste tihedam kaasamine regionaalarengu fondidesse ning teadustöö ja innovatsiooniprogrammide kujundamisse ja rakendamisse muutub väga oluliseks, sest on võimatu rakendada sama arengustrateegiat kõigis piirkondades;
48. nõuab ühist strateegilist raamistikku ERFi, ESFi, Ühtekuuluvusfondi, raamprogrammide, Maaelu Arengu Euroopa Põllumajandusfondi (EAFRD) ja Euroopa Kalandusfondi jaoks

2013. aasta järgseks rahastamisperioodiks; on seisukohal, et ühtlustatud reguleerivat lähenemisviisi (haldus, abikõlblikkus, auditeerimine, aruandluse eeskirjad) tuleb veelgi tugevdada ühise raammäärusega; rõhutab sellega seoses eri fondide ladusa koostoimimise tähtsust tulemuste saavutamiseks; kutsub komisjoni üles tegema vastavaid kohandusi, et asjaomased fondid saaksid võimaluse korral üksteist täiendada;

49. nõuab, et nõukogu ja parlament võtaksid vastavalt ELi toimimise lepingu artiklil 117 põhinevale seadusandlikule tavamenetlusele vastu uue ühise strateegilise raamistiku;
50. on seisukohal, et Euroopa Sotsiaalfond tuleb lisada ühisesse strateegilisse raamistikku, säilitades siiski selle konkreetse töökorra ja sätted ning tagades piisavad vahendid; kutsub komisjoni üles tugevdama ESFi rolli, muutma seda nähtavamaks ning lihtsustama eelarvekontrollikorda, kehtestades korraldusasutusele ja eelarvekontrolli osakondadele lihtsa ja tulemusliku koostöökorra;
51. teeb sellega seoses ettepaneku kaaluda piirkondlike EAFRD-programmide (olemasolevad teljed 3 ja 4) uuesti ühendamist; on siiski vastu sellele, kui niisuguse uuesti ühendamisega kaasneb ERFi ja EAFRD eelarve vähendamine; nõuab, et liikmesriikidele ja piirkondadele nähtaks ette siduvad eesmärgid, et kehtestada ELi struktuurifondidele ja maaelu arengu piirkondlikele programmidele ühtlustatud haldusstruktuurid;
52. nõuab välispiiridel tehtavat piiriülest koostööd käsitlevate õigusaktide ning kehtiva Euroopa naabrus- ja partnerlusinstrumendi (ENPI) läbivaatamist, et integreerida asjaomased fondid eesmärgiga 3 (Euroopa territoriaalne koostöö);
53. rõhutab, et ühtekuuluvuspoliitika eesmärkide kindlaksmääramisel on tähtis võimalikult suures ulatuses kaasata piirkondlikud ja kohalikud ametiasutused, ühiskondlikud partnerid ja valitsusvälised organisatsioonid; rõhutab tõsiasja, et mitmetasandiline juhtimine on ühtekuuluvuspoliitika üks peamistest põhimõtetest ning väga oluline selleks, et tagada otsustamisprotsessi, strateegilise planeerimise ja eesmärkide saavutamise kvaliteet; on arvamusel, et asjassepuutuvate tasandite vaheline konkreetne pädevuste jaotus tuleb selgeks teha võimalikult kiiresti ning nõuab subsidiaarsuse põhimõttele vastavat riiklike või piirkondlike ja kohalike pädevuste säilitamist;
54. toetab rakenduskavade säilitamist kui tähtsaimat vahendit strateegiliste dokumentide elluviimiseks seoses konkreetsete investeerimisprioriteetidega; nõuab sellega seoses selgeid ja mõõdetavaid eesmärke;
55. nõuab piirkondlike ja kohalike ametiasutuste ja vastavate ühenduste kohustuslikku osalemist vastavalt iga liikmesriigi põhiseaduslikele ja institutsioonilistele süsteemidele ühtekuuluvuspoliitika rakendamise kõikides etappides (arengu ja investeeeringute partnerluslepingute ja tegevuskavade strateegiline kavandamine, koostamine ja vastavad läbirääkimised, järelevalve ja hindamine) struktuuril ja süstemaatilisel viisil; peab struktuurifondide käsitlevate õigusaktide vastavaid sätteid hädavajalikuks;
56. on arvamusel, et iga tulevane ESFi vahendite kasutamise strateegia on tulemuslikum, kui sellesse on kaasatud valitsemise piirkondlikud ja kohalikud tasandid, mis on võimelised strateegilisi eesmärke määratlema piirkondlikest eripäradest lähtuvalt, seda ka struktureeritud dialoogi abil kõikide sidusrühmadega, näiteks organisatsioonidega, mis

edendavad soolist võrdõiguslikkust, valitsusväliste organisatsioonidega, sotsiaalpartneritega ning finantsasutuste ja pankadega; toonitab sellega seoses, kui oluline on muutuste elluviijaid koolitada ja volitada ning kui tähtsad on innovaatilised lähenemisviisid, nagu territoriaalsed tööhõive tagamise lepingud, milles võetakse arvesse kohalikku ja regionaalset mõõdet; palub komisjonil lisada igasse arengu ja investeeringute partnerluslepingusse (DIC) panus partnerite võimaluste parandamiseks antava tehnilise abi jaoks; on arvamisel, et paremaks vahendite kasutamiseks on ülioluline tagada sotsiaalpartnerite aktiivne kaasamine kõikidesse ESFi kavandamise, rakendamise ja hindamise etappidesse;

57. toetab komisjoni kavandatavat temaatiliste prioriteetide süsteemi; mida madalam on liikmesriikide või nende piirkondade arengutase, seda laiahaardelisemalt peab prioriteetide nimekiri olema koostatud, pidades silmas eriomaseid piirkondlikke arendusvajadusi; rõhutab lisaks sellele, et tuleb tagada, et selline temaatiline lähenemisviis struktuuri- ja ühtekuuluvusfondide kavandamisele ei tohi rakendamisel kahjustada terviklikku kohapõhist lähenemisviisi;
58. nõuab, et prioriteetide loetelu innovatsiooni, infrastruktuuri, transpordi ja loodusvarade majandamise valdkonnas, kuid on seisukohal, et tuleb jätta siiski teataval määral paindlikkust valikute tegemisel, arvestades programmide ulatust, iga piirkonna stardipositsiooni ja saavutatavaid eesmärgi, et kohandada need prioriteedid iga piirkonna konkreetsetele vajadustele; rõhutab seoses sellega, et innovatsiooni tuleb mõista siin laiemalt, lähtudes juhtalgatusest „Innovaatiline liit”; märgib, et VKEd on ELis uute töökohtade peamiseks allikaks ja uute äriideede loojad; toonitab, et VKEde toetust tuleb jätkata ja tugevdada, arvestades olulist rolli, mida nad võivad etendada Euroopa 2020. aasta strateegia rakendamisel; rõhutab, et seoses innovaatilise liiduga tuleb kohaldada innovatsiooni mõiste laia käsitlust ja et VKEde juurdepääsu rahastamisele tuleb jätkuvalt lihtsustada; rõhutab, et teised prioriteedid pakutakse välja ja viiakse ellu vabatahtlikult ja kooskõlas subsidiaarsuse põhimõttega; nõuab, et kavandatavad prioriteedid hõlmaksid energiat, haridust ja koolitust ning vaesuse vastu võitlemise meetmeid;
59. nõuab viivituste vältimist programmiga alustamisel ja põhimõtteliselt kiiremat otsustus- ja hindamisprotsesside läbiviimist; rõhutab, et see on väga tähtis eelkõige väikese ja keskmise suurusega ettevõtete jaoks; nõuab samuti asjaomastele haldusasutustele kättesaadava tehnilise varustustuse täiustamist ning et need asutused oleksid omavahel tihedamini seotud, avaldamisnõuded vähendatud ning pakkumiskutsete ja taotluste tähtsajad märkimisväärselt lühendatud; palub komisjonil hinnata, kas oleks võimalik rajada pilootpiirkonnad, et katsetada enne määruse kohaldamist ülejäänud piirkondadele uusi eeskirju väiksemas ulatuses, et tuvastada võimalikke probleeme, mis nende rakendamisega seoses tekkida võivad;

Stiimulid, tingimused, tulemustele suunatus, kaasrahastamine, rahastamisvõimalused

60. nõuab, et arengu ja investeeringute partnerluste raames toimuks rahastamine teatavate konkreetsete tingimuste alusel, mis määratakse kindlaks komisjoni ja liikmesriikide vahelises dialoogis; on seisukohal, et eelnevalt kindlaks määratud tingimused peavad kohustama liikmesriike võtma ette reforme, et tagada rahaliste vahendite tõhus kasutamine ühtekuuluvuspoliitikaga otseselt seotud valdkondades, et vajaduse korral tuleks

liikmesriikidelt nõuda nende täitmist, ja et rahaliste vahendite andmine peab sõltuma nimetatud tingimustest; nõuab, et rakenduskavades osalejatel oleks võimalik kõnealuseid tingimusi mõjutada; peab õiglaseks, et sellised tingimused peaksid hõlmama eelkõige kehtivate ELi õigusaktide (nt hinnakujunduse, hankemenetluste, transpordi, keskkonna, tervishoiu valdkondades), täielikku rakendamist, et ennetada eeskirjade eiramist ja tagada efektiivsus; lükkab siiski tagasi selliste tingimuste kehtestamise, mis nõuavad liikmesriikidelt põhjalikke sotsiaal- ja majandusreforme; rõhutab, et kõigis tingimustes tuleb täielikult järgida subsidiaarsuse ja partnerluse põhimõtet;

61. on seisukohal, et uued tingimused ei tohiks osalejatele täiendavat halduskoormust põhjustada; julgustab püsivate, standardsete tingimuste süsteemide väljatöötamist Euroopa Regionaalarengu Fondi ja Euroopa Sotsiaalfondi tarbeks, mis on objektiivselt hinnatavad;
62. on arvamisel, et komisjon vastutab tingimuste kehtestamise ja rakendamise järelevalve eest ning teeb ettepaneku liikmesriikide ja nende piirkondade vastavate tegevuskavade kohta;
63. tunneb heameelt komisjoni poolt ette nähtud ühtekuuluvuspoliitika tugevama tulemustele suunatuse üle, milleks määratakse eelnevalt kindlaks asjakohased eesmärgid ja näitajad; rõhutab, et sellised näitajad peavad olema loetud, selgelt määratletud, mõõdetavad ja rahaliste vahenditega otseses põhjuslikus seoses, ja et need tuleb kehtestada kokkuleppes liikmesriikide või piirkondadega; on siiski arvamisel, et kõik tõhususe mõõtmiseks esitatud vahendid ja kriteeriumid peaksid jätkuvalt põhinema programmide kvalitatiivsel visioonil;
64. on arvamisel, et näitajad, mille alusel antakse struktuurifondidest ja Ühtekuuluvusfondist piirkondlikke toetusi, peavad põhinema Eurostati kõige värskematel statistilistel andmetel, et maksimaalselt arvestada kriisi mõju piirkondade majandusele ja ühiskonnale;
65. kutsub üles tõstma ESFi tulemuslikkust ja läbipaistvust tulemustele suunatud meetmete abil ning peab seetõttu vajalikuks eelnevalt määratleda selged ja mõõdetavad eesmärgid ja tulemusnäitajad, mis on otseselt seotud rahastamise eesmärgiga ja mis mõõdavad eelkõige vaesuse ja sotsiaalse tõrjutuse vastase võitluse ning kvaliteetsele tööturule kaasamise tulemusi; on arvamisel, et kõnealuste eesmärkide ja näitajate kehtestamisel tuleb kaasata huvirühmad kõigil valitsemise tasanditel, ja et näitajad tuleb enne rahastamist õigeaegselt ja selgelt määratleda, et nii liikmesriigid kui ka komisjon saaksid tulemusi hinnata ja kasutada saadud kogemusi kavandamise järgmises etapis; toetab komisjoni ettepanekut seada ESFi raha eraldamine sõltuvusse sellele eelnevast tingimuste täitmisest, sealhulgas tingimusest võtta üle ELi õigusaktid ja ELi eesmärgid, mis on ESFi meetmete tulemuslikkuse ning struktuurireformide ja piisava haldussuutlikkuse seisukohast vältimatult vajalik; rõhutab, et tulemustele suunatus ei tohi kaasa tuua väikese abi saajate ebasoodsasse olukorda sattumist ega tekitada nende jaoks uusi juurdepääsutõkkeid või riske;
66. peab avaliku ja erasektori kaasrahastamist üheks peamiseks ühtekuuluvuspoliitika põhimõtteks; nõuab ELi rahastamise ülemmäära läbivaatamist, mis peaks rohkem arvestama piirkondliku arengutaseme, Euroopa lisandväärtuse ja meetmete liike ning mida tuleks vastavalt tõsta või alandada;

67. kutsub liikmesriike ja nende piirkondi üles planeerima kaasrahastamisvahendeid ettenägelikult ja tugevdama neid finantskorralduse abil;
68. nõuab seoses otseste tegevustoetustega ettevõtjatele selle asjaoluga arvestamist, et ühtekuuluvuspoliitika rahastamine ei pruugi mõjutada äriühingute – ja eelkõige suuremate äriühingute – otsuseid avada tehaseid teatavas kohas, vaid pigem sattuda nende äriühingute taskusse, kes on sellised otsused juba teinud (ballastkahjum), ja nõuab seetõttu suurte eraettevõtjatele toetust investeeringuteks uurimis- ja arendustegevusse või varasemast rohkem toetuse kaudset pakkumist infrastruktuuri rahastamisena; nõuab samuti selgete sätete lisamist üldisesse struktuurifondide määrusesse, mis välistab igasuguse ELi toetuse ümberpaigutamiste ELi piires ja alandab tunduvalt ümberpaigutamiste investeeringute kontrollikünnist, jättes suured ettevõtjad otsetoetuste saajate seast välja ning kehtestades toimingutele 10-aastase piirangu;
69. tunnistab uute rahastamisvahendite võimendavat mõju ja investeerimist mobiliseerivat potentsiaali, pooldab üldiselt suuremat laenu rahastamist ja nõuab käibevahendite kasutamise laiendamist nendele toetatavatele valdkondadele, mis osutuvad asjakohaseks; nõuab sel eesmärgil korra lihtsustamist ja suuremal määral õiguskindlust rahastamisperioodi jooksul, samuti ELi registri loomist, mis näitab, millistele projektidele antakse laenu ja millistele toetust; nõuab vahendite kohandatavust, et tagada nende elujõulisus ja teostatavus kõigis piirkondades ja linnades; on seisukohal, et hiljemalt pärast rahastamisperioodi peaks vastutus rahaliste vahendite kasutamise eest üle minema riiklikule või projektipõhisele tasandile; märgib, et käimasoleva perioodi jooksul ei võtnud kõik liikmesriigid vastu detsentraliseeritud lähenemisviisi rahastamisvahendite, nt JESSICA, käsitlemise suhtes; rõhutab vajadust anda linnadele otsene juurdepääs;
70. toonitab, et toetuste jagamine peab alati jääma üheks võimaluseks ja kohalikud osalejad peavad vastutama kõige paremini sobiva rahastamisvahendite kombinatsiooni kasutamise eest vastavalt piirkondlikele vajadustele; on arvamusel, et toetused peaksid jätkuvalt valdavaks jääma mahajäävates piirkondades;
71. on arvamusel, et Euroopa Investeerimispank peab üleeuroopalise transpordivõrgu (TEN) infrastruktuuri rahastamisel asuma tugevamale positsioonile; nõuab suurema osakaalu andmist iseseisvalt tegutsevatele avaliku ja erasektori partnerlusele; on põhimõtteliselt arvamusel, et Euroopa Parlamendil on suur vastutus seoses läbipaistvuse tagamisega ning otsustus- ja kontrolliülesannetega;
72. tunneb heameelt EIP ja komisjoni tulemusliku koostöö üle kolme ühisalgatuse – JESSICA, JEREMIE ja JASMINE – rakendamisel, mis peaks suurendama ühtekuuluvuspoliitika tõhusust ja tulemuslikkust ning parandama struktuurifondide tööd; kutsub komisjoni üles võtma jätkuvalt aktiivselt vastu ühisalgatusi Euroopa Investeerimispankaga, eelkõige ühtekuuluvuspoliitika valdkonnas ning VKEde rahalise toetamise tagamiseks;
73. peab piirkondlikul alamtasandil antavaid üldisi toetusi Euroopa regionaalpoliitilistele eesmärkidele vastavaks sobivaks sõltumatute innovatsioonistrateegiate vahendiks;
74. lükkab siiski üldiste toetuste kvoodid või kohustused tagasi, sest need võiksid nurjata üldiste prioriteetide kehtestamise, mis on kohandatud piirkondade vajadustele;

Eelarve, finantsmenetlused, bürokraatia vähendamine, eelarvedistsipliin, finantskontroll

75. on seisukohal, et ühtekuuluvuspoliitika seitsmeaastased programmiperioodid on ennast tõestanud ja need tuleks säilitada vähemalt kuni järgmise programmiperioodi lõpuni (2020); nõuab siiski peamiste tingimuste kiiremat strateegilist kordushindamist, et EL saaks erakorralistele sündmustele (nt finantskriis, energiakriis, looduskatastroofid) veel kiiremini ja paindlikumalt reageerida;
76. toonitab siiski, et ELi eelarve oma praeguse ülesehitusega ja fondimäärustel põhinev vahendite eraldamise mehhanism on ennast ühtekuuluvuspoliitika ja eelkõige struktuuripoliitika rakendamisel õigustanud, ja seega tuleks muuta ainult seda korda, mis ei toimi või on vastuolus finantsmäärusega; toetab sellega seoses komisjoni ettepanekuid kõiki regionaalarenguks kasutatavaid fonde reguleerivate eeskirjade ühtlustamise kohta; nõuab siiski, et kehtestatud, kindla ja usaldusväärse struktuuri iga väikseimagi kohanduse korral tuleb toimida äärmiselt ettevaatlikult, et vältida haldamise eest vastutavate riiklike ja piirkondlike haldusasutuste töös esinevaid häireid ja ebakindlust ning suuremat koormust abisaajate jaoks, eelkõige väikestruktuuriliste ja vähese võimsusega abisaajate puhul;
77. peab võimalikuks ELi 2020. aasta strateegia eesmärkide kaasamist olemasolevatesse eemärgi- ja fondistruktuuridesse ning samuti eelarveridadesse; on vastu igasugusele ühtekuuluvuspoliitika kuritarvitamisele seoses ELi 2020. aasta strateegiaga, mis on oluline makroökonoomiline strateegia eelkõige liikmesriikide ja Euroopa Komisjoni vastutuse ja tahte seisukohast; peab vastuvõetamatuks soovi võtta piirkondade ja ühtekuuluvuspoliitika aluseks komisjoni ja liikmesriikide korralduslikud ja koordineerimise kitsaskohad, mis on tekkinud ELi 2020. aasta strateegia rakendamisel; tuletab meelde, et struktuuri- ja ühtekuuluvuspoliitika kehtestati Euroopa piirkondade ühtlustatud arengu saavutamiseks, mitte Lissaboni või ELi 2020. aasta strateegia realiseerimiseks;
78. näeb ühtekuuluvuspoliitikas pärast 2013. aastat otsustavat poliitikavaldkonda majandusliku, sotsiaalse ja territoriaalse ühtekuuluvuse saavutamiseks; nõuab seepärast suuremaid eelarveassigneeringuid kui käesoleval programmiperioodil;
79. tuletab meelde, et Euroopa Kontrollikoda on osutanud juba aastaid sellele, et maksete veamäär on ühtekuuluvuspoliitika valdkonnas suurem kui 5%, kuid märgib samas, et kontrollikoja aastaaruande kohaselt langes veamäär 11% tasemelt, kus see oli eelmise heakskiidu andmise menetluse ajal, ning et järelevalve- ja kontrollisüsteemid on vaid osaliselt mõjusad; nõuab lisaks vigade arvestusmeetodite täpsustamist, sest Euroopa Kontrollikoja ja komisjoni esitatud arvude lahknevus põhjustab segadust ning usaldamatust ametlike andmete vastu;
80. nõuab struktuurifondide kasutamisel esineva eeskirjade eiramise järelevalvet käsitlevate rangemate eeskirjade vastuvõtmist seoses liikmesriikidega, kus esineb rohkem kõrvalekaldumisi struktuurifondide rahaliste vahendite kasutamisel, ning rangemaid maksete süstemaatilise katkestamise ja peatamise eeskirju, mida saaks kohaldada niipea, kui tõendid viitavad märkimisväärsetele puudustele akrediteeritud asutuste toimimises; nõuab samaaegselt asjatute kontrollimiste kaotamist nendes liikmesriikides, kus on olemas vastav fondide haldamise süsteem; on arvamusel, et „usalduslepingu” ja „ühekordse audiitorkontrolli” põhimõtteid tuleks rakendada nii sageli kui võimalik;

81. kutsub liikmesriike ja ametiasutusi üles määrama kindlaks asutused või üksused, kes on ainuvastutavad struktuurifondide rahaliste vahendite nõuetekohase haldamise eest;
82. peab rahalisi vahendeid haldavate asutuste (maksete maksmise amet / haldusasutus) tegevjuhtkonna tasandil esitatud iga-aastasi, auditeeritud deklaratsioone asjakohaseks aruandluse- ja kontrollimisahela tugevdamise vahendiks ning rõhutab niisuguste deklaratsioonide sisulise õigsuse absoluutset hädavajalikkust; nõuab seetõttu valede deklaratsioonide jaoks karistussüsteemi; jätkab riiklike kinnitavate avalduste eesmärgi eest seismist;
83. nõuab, et komisjoni võtaks alates järgmisest programmiperioodist suurema vastutuse riikliku halduskorra parandamise eest; on sellega seoses arvamusel, et toetusprogrammide haldust tuleb kiireloomuliselt lihtsustada ja täpsustada, eelkõige rahalise rakendamise ja finantskontrolli valdkonnas; on seetõttu seisukohal, et riiklike või föderaalsete haldus- ja kontrolliasutuste akrediteerimine toimub komisjoni vastutusel; on arvamusel, et õigus lihtsustatud ja harvemale aruandlusele tuleks ühendada eduka akrediteerimise ja veamäära vähendamisega;
84. kutsub samuti üles tugevdama komisjoni järelevalverolli maksete süsteemse katkestamise ja peatamise kaudu, niipea kui leitakse kindlaid tõendeid selle kohta, et akrediteeritud ametiasutuse tegevuses on esinenud olulisi puudusi; kutsub komisjoni üles kehtestama konkreetsema kava ekslike maksete tagasisaamise määra suurendamiseks;
85. nõuab kontrollisüsteemi lihtsustamist, kontrollitasandite vähendamist ning vastavate komisjoni ja liikmesriikide vastutusalade selgemaks muutmist; nõuab, et kasutataks ühetasandilist kontrollimenetlust, mille raames liikmesriigid kontrolliksid projekte ja komisjon liikmesriikide kontrollisüsteeme;
86. on seisukohal, et rakenduskavade tulemuslikkuse parandamiseks tuleks piirkondades kasutada rohkem projektivalimise konkursse;
87. nõuab bürokraatia vähendamise eesmärgil standardkorra üldisemat kohaldamist, mis hõlmaks kuluühikute rohkem standarditud astmikku ja üldkulude deklareerimist kindla määra alusel, kus see süsteem on asjakohane; nõuab proportsionaalsuse põhimõttele suurema tähelepanu pööramist, s.t väiksemate programmide rakendamisele märkimisväärselt vähendatud aruandlus- ja kontrollikohustuste kohaldamist;
88. kutsub komisjoni üles jätkama iga-aastase avaliku „eksimuste tulemustabeli” avaldamist aruandlus- ja avalikustamiskohustuste ebapiisava ja/või hilinevad teostamise ning struktuurifondide rahaliste vahendite kasutamise kõrvalekallete, kuritarvitamise ja pettuse kohta; nõuab seejuures teabe esitamist liikmesriikide ja fondide haaval;
89. tunneb muret asjaolu üle, et bürokraatia takistab väikestel ettevõtjatel ja organisatsioonidel saada kasu struktuurifondidest; nõuab, et vastavad eeskirjad ja tehnilised dokumendid oleksid võimalikult selgesõnalised;
90. nõuab, et uue programmiperioodi jaoks kehtestataks iga-aastane raamatupidamisarvestuse kontrollimise ja heakskiitmise menetlus, mis hõlmaks ka mitmeaastaseid programme;

91. on arvamisel, et kogu rahalise rakendamise ja järelevalvesüsteemi jaoks on vajalikud tõhusamad e-valitsuse lahendused (ühtlustatud vormid); nõuab komisjoni koordineeritavat liikmesriikidevahelist kogemustevahetust ning koordineeritud rakendamist haldus- ja kontrolliasutuste rühmade abil;
92. leiab, et komisjoni nõue, et väljamaksed oleksid rohkem tulemustele suunatud, on ebaloogiline, sest tulemusi saadakse pärast projektide rahastamist; tunneb muret selle üle, et järelevalve on tõenäoliselt väga bürokraatlik;
93. on arvamisel, et kui kulud hüvitatakse pärast ELi rahastamise väljamaksmist projektide raames, ei tohiks pangad ega muud finantsasutused tekitada abisaajatele lisakoormust intressimääradega, milles ei kajastu selliste laenude madal riskifaktor;
94. on arvamisel, et eeskirju rikkunud liikmesriikide distsiplineerimise tõhus vahend on vääralt teel saadud rahaliste vahendite tagasimaksmata summade kompenseerimine uute rahastamislubadustega;
95. nõuab karistusmehhanismide mitmekesistamist, muu hulgas boonussüsteemi vormis rakendamise nõudeid järgivate liikmesriikide jaoks, eelkõige halduse lihtsustamise abil;
96. tuletab meelde, et erinevalt teistest struktuurifondidest seisneb ESFi eripära selles, et see on tihedalt seotud toetatavate sihtrühmadega ja et seda on vaja kujundada viisil, mis võimaldab ellu viia palju väikesemõõdulisi kohalikke projekte; nõuab, et liikmesriikidel oleks kohustus suunata rahalised vahendid viivitamata edasi projektidele, et väiksematel abisaajatel ei tekiks probleeme; kutsub komisjoni ja liikmesriike üles tagama programmide rahalisel rakendamisel paindlikkust, võtma kontrolli- ja auditikohustuste kehtestamisel aja- ja jõukulu ning rahalise panusega seoses arvesse proportsionaalsuse põhimõtet ning lihtsustama menetlusi ja vähendama nii liigset halduskoormust kui muid takistusi, mis ei lase projektidel ja abisaajatel kasu saada, võimaldades ESFi paremini kaasa aidata ELi eesmärkide saavutamisel majanduskasvu ja töökohtade loomise osas; kutsub komisjoni üles suurendama korraldusasutuste ja abisaajate valikuvõimalusi seoses rahastamisvõimalustega ning esitama ettepaneku standardkulude võimaluste kohta paralleelselt traditsioonilise raamatupidamisega;
97. toetab komisjoni ettepanekut, mille kohaselt tuleks N+2 ja N+3 reegleid kohaldada teatavates olukordades järjepidevalt, võimaluse korral liikmesriikide assigneeringute tasandil, et võimaldada suuremat paindlikkust, välja arvatud rahastamise esimesel aastal ja piiriüleste programmide puhul, ja mille kohaselt automaatse kohustustest vabastamise reegli erandid peaksid kajastama kohandamist strateegilise programmi kavandamisega seotud uutest sätetest tuleneva halduskoormusega, tulemustele suunatusega ja eelnevate tingimustega; pooldab piiriüleste programmide puhul N+3-reeglit, et tulla toime juba keelelistest ja kultuurilistest probleemidest tingitud aeglasemate haldusprotsessidega; on arvamisel, et nii kindlustatakse tasakaal kõrgekvaliteediliste investeeringute ning sujuva ja kiire programmide rakendamise vahel;

Naabus- ja laienemispoliitika

98. toonitab, kui oluline on Euroopa naabus- ja partnerlusinstrument (ENPI) ühtekuuluvuspoliitikas seoses piiriülese koostööga kolmandate riikidega; võtab

teadmiseks programmide rakendamisel tekkinud probleemid; on veendunud, et viimaks on siiski vajalik ühendada ENPI piiriülese koostöö programmid uuesti ühtekuuluvuspoliitikaga; leiab, et naaberriikide infrastruktuuri ühendused (transport, energia, keskkonnakaitse) avaldavat eriti positiivset mõju Euroopa piirialadele; nõuab ENPI vahendite suuremat koondamist energia- ja transpordiinfrastruktuuride strateegilistele vajadustele; rõhutab rolli, mida makropiirkonnad selles kontekstis mängida võivad; palub komisjonil kaaluda võimalust luua tõhusam sünergia ERFi vahenditest sõltuvate algatuste, ühinemiseelse abi rahastamisvahendi, Euroopa naabrus- ja partnerlusinstrumendi (ENPI) ja Euroopa Arengufondi (EAF) vahel; palub komisjonil lisaks hinnata, kas regionaalpoliitikas kasutatavaid struktuure saaks kohaldada ka ENPI haldusele; nõuab tungivalt, et Euroopa Komisjon avaks suure Euroopa naabruspoliitika äärepoolseimatele piirkondadele, nagu see oli kavandatud selle loomisel, et äärepoolseimad piirkonnad ei oleks ebaõiglaselt välja jäetud võimalustest, mis on ENPIga loodud teistele Euroopa piirkondadele;

99. toonitab samuti, kui oluline on ELi laienemisprotsess ühtekuuluvusele, sest selle üheks osaks on ühinemiseelse abi rahastamisvahend, mille eesmärk on aidata kandidaatriikidel sisuliselt ja organisatoorselt ühtekuuluvuspoliitika rakendamist ette valmistada; juhib tähelepanu rakendamisega seotud probleemidele liikmesriikides; tuletab meelde ühinemiseelse abi rahastamisvahendi algset otstarvet, eelkõige neid eesmärke, mis on seotud suutlikkuse suurendamise ja institutsioonide väljaarendamisega ning kandidaatriikide toetamisega ühenduse ühtekuuluvuspoliitika rakendamise ettevalmistamisel eesmärgiga valmistada nad ette ühenduse õigustiku täielikuks rakendamiseks ühinemisel; kutsub komisjoni üles tegema kindlaks ühinemiseelse abi rahastamisvahendi toimimise praegused probleemid; on samuti seisukohal, et ühinemiseelse abi rahastamisvahendit ja eelkõige Euroopa Komisjoni ekspertide lähetamist tuleks rakendada ülemeremaadel ja -territooriumidel, et anda neile äärepoolseimate piirkondade staatus;
100. kordab oma nõuet kaasata regionaalarengukomisjon mõlema vahendi tulevasse väljakujundamisse ning vastutuse jagamisse;
101. teeb presidendile ülesandeks edastada käesolev resolutsioon nõukogule, komisjonile ning ELi piirkondade ja liidumaade presidentidele.

Or. en